

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ
ТЕРИТОРІАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОГО БЮРО
РОЗСЛІДУВАНЬ, РОЗТАШОВАНЕ У МІСТІ КРАМАТОРСЬКУ
(ТУ ДБР у м. Краматорську)

вул. Героїв Небесної Сотні, 9, м. Краматорськ, Донецька область, 84333, тел. 0800350351, +38 (044) 339 5725
поштова адреса для листування: вул. Січових Стрільців, 94, м. Дніпро, 49069
E-mail: info@kram.dbr.gov.ua, web: www.dbr.gov.ua, ідентифікаційний код 42331094

№ _____ На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Дніпро

«11» вересня 2024 року

Старший слідчий першого слідчого відділу (з дислокацією у м. Краматорську) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Краматорську, Домбровський Аркадій Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42023050000000177 від 14.04.2023 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону України № 1689-VII від 07.10.2014), та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення підозри особі у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 2, 9, 36, 40, 42, 111, 112, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Осояна Миколу Валерійовича, 13.06.1954 року народження, уродженця м. Донецьк, громадянина України, з вищою юридичною освітою, несудимого, який до 12.11.2015 обіймав посаду судді апеляційного суду Донецької області, що проживає за адресою: м. Донецьк, вул. Чехословацька, буд. 137

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Постановою Верховної Ради України від 04.03.1998 за № 161/98-ВР Осояна Миколу Валерійовича призначено на посаду судді Донецького обласного суду безстроково.

Відповідно до ст. ст. 2, 65, 68, 73 Конституції України суверенітет України поширюється на всю її територію. Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України. Кожен зобов'язаний неухильно додержуватись Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Виключно всеукраїнським референдумом вирішується питання про зміну території України.

Відповідно до ст. 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі. Судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції. Судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій території України.

Відповідно до ст. 125 Конституції України система судів загальної юрисдикції в Україні будується за принципами територіальності і спеціалізації. Найвищим судовим органом у системі судів загальної юрисдикції є Верховний Суд України. Вищими судовими органами спеціалізованих судів є відповідні вищі суди. Відповідно до закону діють апеляційні та місцеві суди. Створення надзвичайних та особливих судів не допускається.

Статтею 128 Конституції України встановлено, що перше призначення на посаду професійного судді строком на п'ять років здійснюється Президентом України. Всі інші судді, крім суддів Конституційного Суду України, обираються Верховною Радою України безстроково в порядку, встановленому законом.

Водночас громадянин України Осоян Микола Валерійович, будучи колишнім суддею апеляційного суду Донецької області, у порушення вимог ст. ст. 1, 2, 17, 65, 124-129-1, 132, 133 Конституції України та Закону України «Про судоустрій і статус суддів» своїми умисними діями, які виразились в державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинив злочин проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах

її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Статтями 124, 125, 128 Конституції України передбачено, що делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються. Судустрій в Україні будується за принципами територіальності та спеціалізації і визначається законом. Створення надзвичайних та особливих судів не допускається. Призначення на посаду судді здійснюється Президентом України за поданням Вищої ради правосуддя в порядку, встановленому законом.

Відповідно до ст. ст. 17, 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та

Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і збройних сил РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та збройних сил РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців збройних сил РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної недоторканості України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб Збройних Сил РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, що на думку співучасників були прямо пов'язані із необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Вказаний план у повній мірі відповідав та був розроблений з урахуванням принципів та підходів, викладених у виступі начальника Генерального Штабу Збройних Сил РФ Герасимова В.В. перед академією військових наук РФ з доповіддю про гібридну війну в лютому 2013 року, яка у подальшому отримала назву «доктрина Герасимова», де зазначалося, що з метою досягнення цілей повинна надаватися перевага невоєнним заходам (політичним, економічним, інформаційним, гуманітарним), які застосовуються з використанням протестного потенціалу населення, інформаційним протиборством та воєнним заходам прихованого характеру.

У подальшому, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і мешканцями південно-східних

регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, представники влади та збройних сил РФ, на виконання спільного злочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, із грудня 2013 року за допомогою різних видів медіа-ресурсів РФ здійснювалось викривлення подій Революції Гідності, вказувалося на хибність європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України. При цьому шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих мешканців південно-східних регіонів України щодо дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних до колишнього політичного режиму в Україні сил висвітлювалися як прихильники радикально націоналістичних поглядів, учасники національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) – як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалась їх неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалось спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і м. Севастополя та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності, пропагують культ насильства та знущання над російськомовним населенням України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та збройних сил РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації, що сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ збройних сил РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому її ведення проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати з території півострова Крим.

Також представниками влади і збройних сил РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території держави.

У березні-квітні 2014 року в населених пунктах Луганської та Донецької областей розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів Збройних Сил та інших силових відомств Російської Федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Донецької області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «О поддержке акта о государственной независимости Донецкой Народной Республики», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецкая Народная Республика» (далі - «ДНР»).

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних об'єднань і підрозділів Збройних Сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18.01.2018 № 2268-VIII, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» від 17.03.2015 № 254-VIII та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» від 16.09.2014 № 1680-VII визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України, бюджетні установи України, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України від 07.11.2014 № 595, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Резолюцією ПАРЄ № 2133 (2016) від 12.10.2016 «Засоби правового захисту від порушень прав людини на українських територіях, що знаходяться поза контролем української влади» визнано, що «ДНР» створена та підтримується, а також перебуває під ефективним контролем РФ. При цьому, вона не має жодної легітимності ані за правом України, ані за міжнародним правом. Це стосується всіх їхніх «установ», включаючи «суди», створені владою de facto/фактичною владою.

До складу «ДНР» увійшли громадяни України та РФ, а також представники ряду злочинних громадських організацій, зокрема «Народное ополчение Донбасса», «Оплот» тощо. На території окупованої частини Донецької області учасники даного псевдодержавного утворення займаються вчиненням актів тероризму, залякуванням населення, вбивством громадян, захопленням адміністративних будівель органів державної влади і місцевого самоврядування та скоєнням інших тяжких та особливо тяжких злочинів, що призводить до дестабілізації суспільно-політичної ситуації у державі.

Основним напрямом діяльності «ДНР» є насильницька зміна і повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території і державного кордону України у спосіб, що суперечить порядку, встановленому Конституцією України, шляхом створення незаконного псевдодержавного утворення «ДНР», яке згідно ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичною організацією.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» терористична організація – це стійке об'єднання трьох і більше осіб, яке створене з метою здійснення терористичної діяльності, у межах якого здійснено

розподіл функцій, встановлено певні правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів. Організація визнається терористичною, якщо хоч один з її структурних підрозділів здійснює терористичну діяльність з відома хоча б одного з керівників (керівних органів) усієї організації.

Вказана терористична організація є стійкою, має чіткі ієрархію та структуру, до якої входять політичний, силовий та судовий блоки, а також розподіл ролей між її учасниками.

Так, на учасників судового блоку терористичної організації «ДНР» відповідно до плану спільних злочинних дій покладено обов'язки:

- створення органів судової влади незаконного державного утворення «ДНР» та організація їх діяльності;
- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних органів судової влади «ДНР»;
- здійснення судочинства не передбаченими законодавством України судовими органами «ДНР».

Постановою «Совета Министров Донецкой Народной Республики» від 22.10.2014 № 40-1 «О создании судебной системы» визначено, що «...судебная система Донецкой Народной Республики состоит из Верховного Суда, городских и районных судов общей юрисдикции, военных судов, арбитражного суда», які підпорядковуються керівникам «ДНР».

Постановою незаконно утвореного органу «Совета Министров Донецкой Народной Республики» від 22.10.2014 № 40-1 «О создании судебной системы» визначено, що «...судебная система Донецкой Народной Республики состоит из Верховного Суда, городских и районных судов общей юрисдикции, военных судов, арбитражного суда», які підпорядковуються керівникам «ДНР».

Постановою незаконно утвореного органу «Совета Министров Донецкой Народной Республики» від 22.10.2014 № 40-2 «О судебной системе» затверджено тимчасове положення про судову систему, відповідно до якого визначено структуру та повноваження судів терористичної організації «ДНР».

Указом «Главы Верховного Суда Донецкой Народной Республики» від 22.02.2016 № 45-од затверджено «Административный регламент Верховного Суда Донецкой Народной Республики», в якому врегульовано склад «Верховного Суда Донецкой Народной Республики», повноваження голови та його заступників, порядок роботи тощо.

Зазначені незаконні нормативно-правові акти, видані представниками терористичної організації «ДНР», якими у своїй діяльності керуються прокурори та судді, що незаконно діють на території псевдодержавного утворення «ДНР» та підтримують його діяльність, приймалися всупереч чинного законодавства України, є протиправними й такими, що суперечать основоположним принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

У свою чергу громадянин України Осоян Микола Валерійович, маючи достатній рівень юридичної освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів активної підривної діяльності РФ проти України шляхом

окупації частини Донецької області, розуміючи, що видані представниками створеної за підтримки та під контролем РФ терористичної організації «ДНР» нормативно-правові акти є незаконними, оскільки явно прийняті всупереч Конституції України та чинного законодавства України, після захоплення м. Донецька членами терористичної організації «ДНР» у липні- вересні 2014 року), діючи умисно, керуючись власними ідеологічними та політичними мотивами, добровільно залишився на тимчасово окупованій території Донецької області.

Надалі, колишній суддя апеляційного суду Донецької області, громадянин України Осоян М.В. умисно, з власної ініціативи, керуючись злочинною метою, вирішив надавати допомогу РФ та створеній за підтримки та під контролем РФ терористичній організації «ДНР» у проведенні підривної діяльності на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, тобто вчинити державну зраду.

Реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на вчинення державної зради, Осоян М.В. на підставі указу «Главы Донецкой Народной Республики» від 19.05.2017 №119 обійняв посаду «судьи Буденновского межрайонного суда города Донецка Донецкой Народной Республики», почав здійснювати правосуддя від імені «ДНР» протиправно приймати судові рішення, тим самим сприяти представникам РФ у проведенні підривної діяльності проти України, що полягало у створенні умов для функціонування на території України судового органу окупаційної адміністрації «ДНР», що в свою чергу призводить до зміцнення окупаційної влади та недопущенню контролю державної влади України на частині території Донецької області.

Крім того, продовжуючи виконувати свій злочинний умисел, спрямований на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, Осоян М.В., приблизно 21.02.2018 (більш точний час під час досудового розслідування не встановлено), перебуваючи на території Будьоннівського району міста Донецька, у приміщенні так званого «Буденновского межрайонного суда города Донецка Донецкой Народной Республики», за адресою: м. Донецьк, вулиця Арктики, 20, з метою укріплення незаконної влади «ДНР», підконтрольній РФ, та переконання місцевого населення у легітимності злочинної діяльності окупаційної адміністрації, приймав участь у публічних заходах, які проводились представниками окупаційних засобів масової інформації щодо встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України, підтримки рішень та дій держави-агресора, окупаційної адміністрації держави-агресора, про що 21.02.2018 викладено відеозапис у мережі Інтернет на відеохостингу YouTube під назвою «Отчёт о работе Будённовского межрайонного суда г. Донецка».

В подальшому, продовжуючи виконувати свій злочинний умисел, спрямований на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, Осоян М.В., приблизно 20.03.2019

(більш точний час під час досудового розслідування не встановлено), перебуваючи на території Будьоннівського району міста Донецька, у приміщенні так званого «Буденновского межрайонного суда города Донецка Донецкой Народной Республики», за адресою: м. Донецьк, вулиця Арктики, 20, з метою укріплення незаконної влади «ДНР», підконтрольній РФ, та переконання місцевого населення у легітимності злочинної діяльності окупаційної адміністрації, приймав участь у публічних заходах, які проводились представниками окупаційних засобів масової інформації щодо встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України, підтримки рішень та дій держави-агресора, окупаційної адміністрації держави агресора, про що 26.03.2019 викладено відеозапис у мережі Інтернет на відеохостингу YouTube під назвою «Брифинг и.о. председателя Будённовского межрайонного суда г. Донецка 20.03.2019».

Далі, маючи стійкий намір виконувати свій злочинний умисел, спрямований на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, Осоян М.В., приблизно 25.09.2020 (більш точний час під час досудового розслідування не встановлено), перебуваючи на території Будьоннівського району міста Донецька, у приміщенні так званого «Буденновского межрайонного суда города Донецка Донецкой Народной Республики», за адресою: м. Донецьк, вулиця Арктики, 20, з метою укріплення незаконної влади «ДНР», підконтрольній РФ, та переконання місцевого населення у легітимності злочинної діяльності окупаційної адміністрації, приймав участь у публічних заходах, які проводились представниками окупаційних засобів масової інформації щодо встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України, підтримки рішень та дій держави-агресора, окупаційної адміністрації держави агресора, про що 25.09.2020 викладено відеозапис у мережі Інтернет на відеохостингу YouTube під назвою «Брифинг и. о. председателя Будённовского межрайонного суда г. Донецка ДНР».

Вказані дії призвели до формування та створення суспільного резонансу, який негативно впливає на імідж робітників державних органів, судів та формує негативну думку у суспільстві, щодо безкарності вчинення дій, спрямованих на порушення державного суверенітету та територіальної цілісності України, тобто є направленими на надання представникам іноземної держави допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Таким чином, Осоян Микола Валерійович підозрюється у вчиненні державної зради, а саме у діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального

10
правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону України № 1689-VII від 07.10.2014).

Слідчий першого слідчого відділу
(з дислокацією у місті Краматорську)
Територіального управління
Державного бюро розслідувань,
розташованого у місті Краматорську

Аркадій ДОМБРОВСЬКИЙ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор відділу нагляду за
додержанням законів
територіальним управлінням
Державного бюро розслідувань
Донецької обласної прокуратури

Тетяна ДРАЧЕВСЬКА

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені оголошені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний

_____ (підпис, ініціали, прізвище)
« ____ » год. « ____ » хвилин « ____ » _____ 20__ року.

Захисник

_____ (підпис, ініціали, прізвище)
« ____ » год. « ____ » хвилин « ____ » _____ 20__ року.

Підозрюваному роз'яснені його процесуальні права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України, а саме що він має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент

кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Про зміну підозру мені повідомлено, повідомлення про зміну підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені оголошені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний

(підпис, ініціали, прізвище)

« ____ » год. « ____ » хвилин « ____ » _____ 20__ року.

Захисник

(підпис, ініціали, прізвище)

« ____ » год. « ____ » хвилин « ____ » _____ 20__ року.

Повідомлення про підозру вручив, права підозрюваного роз'яснив:

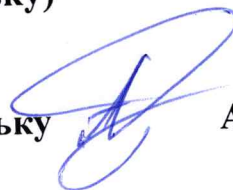
Старший слідчий першого слідчого відділу

(з дислокацією у місті Краматорську)

Територіального управління

Державного бюро розслідувань,

розташованого у місті Краматорську

Аркадій ДОМБРОВСЬКИЙ